

Den svenska „regionalpolitik“ bygger på lignende målsætninger: I bilag 13 til Statsverks propositioner 1969, afsnit C, hedder det specielt vedr. de lokale uddannelsesmuligheders betydning for stimulering af egnsvirkningen: „Det råder knappast något tvivel om att valet av lokaliseringsort för en stor del av de nutida företagen inom industri, handel och service i ökande utstreckning styrs av den tillväxtmiljö, som skilda ort erbjuder på grund av näringslivets och arbetsmarknadens grad av differentiering, tillgången på institutioner för utbildning, forskning och utveckling samt forsörjningen med kommunikationer, bostäder och kommersiell service. Mycket tyder på att faktorer av denna art blir mer och mer dominerande vid näringslivets val av lokaliseringsorter medan avstånden till t.ex. råvarukällor synes få relativt mindskad betydelse“ (s. 139, vor udhævning).

Svenske erfaringer med decentralisering af uddannelsesinstitutionerne.

Till supplering af de ufuldstændige oplysninger vedr. svenske erfaringer, som under-

visningsministeren har fremskaffet i besvarelse af spørsgsmål 57 vedr. lovforslag nr. 228, 1968-69 (s. 81 i udvalgets beretning), skal DSF nedenfor fremdrage to undersøgelser, som belyser virkningen af decentralisering af den højere uddannelse såvel ved oprettelse af Umeå Universitet som fire universitetsfilialer.

Indtil 1963 havde Sverige 4 veletablerede universiteter (Stockholm, Lund, Uppsala, Göteborg). I 1963 oprettedes *Umeå Universitet* i det nordlige Sverige, og i 1967 oprettedes *universitetsfilialer* i områder med relativt lang afstand til de „gamle“ universiteter (Karlstad, Linköping, Växjö, Örebro). Filialerne dækker de samme fag som universiteterne, men kun til ca. 1. dels niveau. Figur 1 viser beliggenheden af disse.

Sverige har stadig som Danmark en meget skæv social rekruttering til højere uddannelse, men en sammenligning mellem en periode, forud for decentraliseringen (1956/57-1961/62) og det senest belyste indskrivningsår (1968) viser dog en kraftig ud-
ligning.